

**ประสิทธิผลการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทย
ในเขตกรุงเทพมหานคร**
**Effectiveness of Driving the Tourism Attractions Strategy According to the
Thai-Way-of-Life Identity.**

สมศักดิ์ ศิริลาภอนันต์*
(Somsak Sirilapanan)

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยนี้มี 3 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาแนวทางการบูรณาการระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์และแหล่งท่องเที่ยว และ 3) เพื่อนำเสนอและรับรองยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร

การวิจัยนี้มีลักษณะเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้ให้ข้อมูลสำคัญ 22 คน ประกอบไปด้วยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถระดับสูงจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ข้อมูลที่เก็บได้มาทำการวิเคราะห์โดยอาศัยการวิเคราะห์เนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพได้เปิดเผยแทนข้อเท็จจริง ดังที่ระบุข้างล่างนี้

1. ในเรื่องประสิทธิผลของการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทย นั้นกล่าวได้ว่าการเน้นในเรื่องความเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มีการเน้นในเรื่องการสร้างรายได้ และความรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจ ในการที่จะให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว มีความเพียรพยายามอย่างมาก เพื่อสร้างแผนต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อจัดและสนับสนุนกิจกรรมต่างๆเกี่ยวกับการท่องเที่ยว และรักษาจุดแข็งที่โดดเด่นของประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้าน ธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรม เป็นที่คาดหวังว่า รายได้ที่ได้มาจากการท่องเที่ยวจะกระจายจากเมืองหลวงไปสู่เมืองรองในลักษณะยั่งยืน

* นักศึกษาหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี 10170. ดุษฎีนิพนธ์ภายใต้การดูแลของรองศาสตราจารย์ ดร.สฤติย์ นิยมญาติ

Doctor of public administration Faculty of Political Science Bangkokthonburi University. 10170.

Corresponding author : siripat_on@yahoo.com

2. ในเรื่องแนวทางในการบูรณาการ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนเพื่อขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยนั้น หน่วยงานต่างๆจากภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ได้แนะนำแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ และนำเสนอมุมมองใหม่ๆทางด้านการท่องเที่ยว ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าหน้าที่ระดับสูงจากหน่วยงานเหล่านั้น ได้ส่งเสริมและให้การสนับสนุนแก่แหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะโดดเด่น และมีเอกลักษณ์ไทย โดยพิจารณาถึงความยั่งยืน และคุณภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้วย

3. โดยอิงสิ่งที่ค้นพบจากการวิจัย ได้ข้อเสนอและรับรองยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยว ตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานครดังต่อไปนี้

3.1. ควรพัฒนาพื้นที่ และเครื่องอำนวยความสะดวกต่างๆ ทางด้านการท่องเที่ยว รวมทั้งโลจิสติกส์ทางด้านการท่องเที่ยวตลอดจนส่งเสริมความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว

3.2. การขับเคลื่อนกลยุทธการท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทย จะต้องมีการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และผู้ประกอบการทางด้านการท่องเที่ยว ในลักษณะที่สอดคล้องต้องกันกับระบบการจัดการสารสนเทศทางด้านการท่องเที่ยว นอกจากนี้ กฎหมายที่ล้าสมัยและการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่ได้ผล ควรจะได้รับการปรับปรุงและแก้ไขเสียใหม่

3.3. ควรจะพยายามในทุกทางเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อส่งเสริม ความหลากหลายทางด้านภูมิสังคม และวัฒนธรรม เพื่อเพิ่มมูลค่า และยกระดับการบริหารจัดการทางด้านการท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครให้มีประสิทธิผล และประสิทธิภาพให้สูงขึ้น

คำสำคัญ : ประสิทธิภาพ การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยว วิถีไทย อัตลักษณ์

ABSTRACT

The objectives of this study were threefold: 1) To investigate the effectiveness of Driving the Tourism Attraction Strategy in Bangkok Metropolitan areas; 2) To determine the guidelines for use in integrating the public sector, the private sector and the civil society with an effort to drive the Tourism Attraction Strategy; and 3) To offer recommendations for and recognition of driving the Tourism Attraction Strategy According to the Thai-Way-of-Life Identity in Bangkok Metropolitan areas.

The study was qualitative in nature 22 key informants comprised the sample of the study; the key informants include persons of high caliber from the public sector, the private sector and the civil society. The collected data were analyzed by means of content analysis.

The qualitative data analysis has shed light on the facts specified below.

1. With respect to the effectiveness of Driving the Tourism Attraction Strategy According to the Thai-Way-of-Life Identity; it could be said that driving the Thai economic growth was

emphasized. In a sense, the stress was put on the generation of revenues and economic prosperity. To this end, great efforts were made to make planes designed to organize and support a variety of tourism activities as well as to maintain the outstanding strength of Thailand particularly in the dimensions of customs, tradition, culture, as well as Thai identity. Expectedly, the incomes earned from tourism activities would disperse from the capital city to the satellite areas in a sustainable manner.

2. In regard to the guidelines for use in the integration of the public sector, the private sector and the civil society relevant to driving the Tourism Attraction Strategy According to the Thai-Way-of-Life Identity, various agencies from the three sectors introduced new tourism attractions and offered new tourism perspectives. Furthermore, authorities from these agencies encouraged and support the potential tourism attraction rich in same outstanding features and Thai identity by making alliances for the sustainability and quality of tourism attractions as well.

3. Based on the findings of the study, the researcher has made the following recommendations,

3.1. Attempts should be made to develop spaces, tourism facilities and tourism logistics, apart from boosting the tourist's safety.

3.2. The successful driving of the Tourism Attraction Strategy According to the Thai-Way-of-Life Identity calls for tourism human resource and tourism entrepreneur development in a way that is consistent with the tourism information management system; moreover, some obsolete laws and ineffective law enforcement should be revised.

3.3. All possible efforts should be made to encourage the diversification of geographic and cultural spheres of tourism activities with a view to adding values and enhancing the effectiveness and efficiency of tourism management in Bangkok Metropolitan areas.

Keywords : effectiveness, driving the tourism attractions strategy, the Thai-Way-of-Life, identity

Article history: Received 2 June 2019

Revised 26 June 2019

Accepted 28 June 2019

SIMILARITY INDEX= 0.00 %

1. บทนำ

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมในภาคบริการที่มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาและสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดธุรกิจที่เกี่ยวข้องมากมาย เช่น ธุรกิจ โรงแรมและที่พัก ภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านจำหน่ายของที่ระลึก และการคมนาคมขนส่ง ในการจ้างงานและสร้างรายได้ให้กับคนในชาติ กระจาย รายได้ลงสู่ท้องถิ่น สร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจในชุมชน

กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย เป็นศูนย์กลางการปกครอง เศรษฐกิจ การศึกษา วัฒนธรรม รวมทั้งระบบการขนส่งที่ดี (สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล 2556) เหตุผลหลักที่เหล่านักท่องเที่ยวต่างพากันเลือกกรุงเทพฯ เป็นสถานที่แรกก็คือ มีสถานที่ท่องเที่ยวมากมาย และเหตุผลอีกประการ ที่ถือเป็นเสน่ห์ของเมืองไทยก็คือ ความเป็นกันเองของคนไทยรวมถึงวัฒนธรรมอันดีงาม เป็นแหล่งรวมความหลากหลายของศิลปวัฒนธรรมอันสูงค่าอันเป็นมรดกอันล้ำค่าที่สามารถผสมผสานเข้ากับความทันสมัยของเมืองได้อย่างลงตัวมีเอกลักษณ์ที่เฉพาะ จนได้รับการยอมรับจากนานาประเทศว่ามีความสวยงามน่าท่องเที่ยวมากที่สุดแห่งหนึ่ง นอกจากนี้ ยังเน้นส่งเสริมกิจกรรมที่มีเสน่ห์มีเอกลักษณ์ทางด้านวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น รัฐบาลจึงได้วางแผนการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยสู่ยุคไทยแลนด์ 4.0 ซึ่งการท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างรายได้ และความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ จึงมีนโยบายการจัดกิจกรรมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมที่สร้างคุณค่าและรักษาจุดเด่นของประเทศด้านขนบธรรมเนียม ประเพณีวัฒนธรรม อัตลักษณ์ความเป็นไทย และกำหนดแผนการจัด "ขบวนท่องเที่ยววิถีไทย เก๋ไก้อย่างยั่งยืน" เพื่อเปิดปี "ท่องเที่ยววิถีไทย เก๋ไก้อย่างยั่งยืน" การเปิดตัวปีท่องเที่ยวครั้งนี้เป็นการรวมตัวสิ่งดี ๆ ของทุกหน่วยงาน ทั้งภาครัฐและเอกชน และการนำเสนอแหล่งท่องเที่ยวในมุมมองใหม่ ๆ (กรมการท่องเที่ยว 2560)

ดังนั้นจากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาวิจัยเรื่อง "ประสิทธิผลการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร" เพื่อเป็นการศึกษาสนับสนุนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานครที่มีความหลากหลายทางด้านภูมิสังคมและวัฒนธรรมเพิ่มมูลค่าและคุณค่าของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยผ่านระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล นำการท่องเที่ยวไทยสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์อย่างเป็นธรรมยั่งยืนการท่องเที่ยวที่สามารถสร้างความเข้มแข็งแก่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวไทยสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์และความ ยั่งยืน อีกทั้งนำไปสู่การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในอนาคตของกรุงเทพมหานครต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อวิเคราะห์แนวทางการบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร

3. เพื่อนำเสนอและรับรองการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งแบ่งสาระของการทบทวนวรรณกรรม ได้ดังนี้

2.1 แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 2 (2560-2564)

กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2560 – 2564) ได้มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน โดยเริ่มต้นตั้งแต่การประเมินผลแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ พ.ศ. 2555 - 2559 การศึกษาสภาพแวดล้อมและบริบทการท่องเที่ยวภายในประเทศและต่างประเทศ การทบทวนการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศคู่แข่งและประเทศต้นแบบรายสำคัญ การทบทวนนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และการรับฟังความคิดเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน/ประชาสังคม กับการวางรากฐานและแก้ไขปัญหาที่เป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศ ทั้งด้านคุณภาพ แหล่งท่องเที่ยว บุคลากรการท่องเที่ยว และโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งการสร้างสมดุลของการพัฒนา ทั้งในมิติของพื้นที่ เวลา กิจกรรม รูปแบบ และกลุ่มนักท่องเที่ยว เพื่อการสร้างรายได้และกระจายรายได้สู่ชุมชน และการเตรียมความพร้อมของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่การเติบโตในอนาคตบนพื้นฐานของ การลงทุนพัฒนา เทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ ตลอดจนการให้ความสำคัญกับการทำงานอย่างบูรณาการระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน ประชาชนต่อไป (กรมการท่องเที่ยว 2560)

2.2) แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของภาครัฐและเอกชน

บทบาทขององค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติในการทำหน้าที่พัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ดังต่อไปนี้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา 2548 : 227-228)

1. รัฐบาลของแต่ละประเทศควรมีหน้าที่ชักจูงหรือกระตุ้นกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวของประเทศ
2. กิจกรรมการท่องเที่ยวควรมีการประสานงานภายใต้องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติ
3. องค์การการท่องเที่ยวแห่งชาติควรสนับสนุนพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระดับชาติและนานาชาติ นอกจากนี้องค์การการท่องเที่ยวโลกยังได้สรุปหน้าที่และความรับผิดชอบ

ปัจจัยที่ส่งเสริมสนับสนุนให้ภาครัฐเข้ามามีบทบาทในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวการที่รัฐบาลในประเทศเข้ามามีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเนื่องจากสาเหตุสำคัญ (ฉันทิช วรรณธอม 2552 : 345)

2.3) ความหมายที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว

การพัฒนาการท่องเที่ยวตามที่กล่าวข้างต้น สิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาคือทรัพยากรที่นำมาสู่การท่องเที่ยวซึ่งแต่ละท้องถิ่นก็จะมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่แตกต่างกัน ทั้งนี้นิยามของ ทรัพยากรการท่องเที่ยวสามารถสรุปได้ดังนี้

พรสวรรค์ มโนพัฒนะ (2553 : 58) ได้ให้ความหมายไว้ว่า สถานที่ท่องเที่ยว กิจกรรม และวัฒนธรรม ประเพณีที่สะท้อนให้เห็นถึงอารยธรรมท้องถิ่นที่มีลักษณะเด่น และสามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยว

นิศา ชัชกุล (2550 : 260) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทรัพยากรท่องเที่ยวคือสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและสิ่งที่มีคุณค่ามนุษย์สร้างขึ้น ที่หมายถึง ชีวิตและวัฒนธรรมของผู้คนในชุมชนนั้น ๆ รวมถึงวัฒนธรรม เทศกาล งานประเพณีสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งดึงดูดใจ หรือเป็น “จุดขาย” ของการท่องเที่ยวให้นักท่องเที่ยวเดินทางมาเยือนครั้งแล้วครั้งเล่า โดยมีสิ่งดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวทุกประเภทเข้ามาเยี่ยมชมเนื่องแต่จากการที่ทรัพยากรการท่องเที่ยวมีจำกัดไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวทางด้านธรรมชาติ วัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่น

2.4) แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับความร่วมมือในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

เมื่อกล่าวถึงแนวทางความร่วมมือ บุคคลทั่วไปมีความเข้าใจร่วมกันว่าเป็นแนวทางของการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป คือ Cooperation, Coordination และ Collaboration มักมีการใช้ปะปนกันทั้งสามนี้มีความหมายที่แตกต่างกันและมีระดับของความร่วมมือที่แตกต่างกัน (วรสุตา สุขารมณ์ 2552 : 22-26)

Vangen and Huxham (2010) เสนอว่าความร่วมมือเกิดจากการสนับสนุนขององค์การให้เกิดการเข้าถึงจุดมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้ โดยการตัดสินใจเข้าร่วมมีนั้นเกิดจากผู้นำขององค์การนั้น ๆ และเป็นการพัฒนา กิจกรรม/โครงการที่สร้างขึ้น โดยส่วนใหญ่แล้วความร่วมมือในลักษณะ Collaboration นั้นเป็นความร่วมมือระหว่างภาครัฐและองค์การที่ไม่แสวงหากำไร หรือภาครัฐและภาคเอกชนด้วยและเมื่อเกิดความร่วมมือระหว่างองค์การขึ้น

Agranoff and McGuire 2003 : 4) เสนอว่า การสร้างความร่วมมือ (Collaboration) ถือเป็นการเข้ามา มีบทบาทของผู้เล่นที่หลากหลาย ในช่วงระยะเวลาที่ต่างกันภายใต้บริบทของการสร้างความร่วมมือ

Osborne (2010) เสนอว่าความร่วมมือที่ดี ต้องมีการสร้างการเรียนรู้ร่วมกัน ตลอดจนร่วมกันหาข้อตกลง มากกว่าเป็นแค่การดำเนินการตัดสินใจเพียงอย่างเดียว ซึ่งการพยายามหาข้อตกลงร่วมกันนั้นควรอยู่บนพื้นฐานของการพยายามที่จะสร้างสมานฉันท์ให้เกิดขึ้น เพื่ออธิบายถึงความร่วมมือที่เกิดขึ้นระหว่างองค์การในแต่ละรูปแบบต่อไป

2.5) แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ไพรัตน์ เตชะรินทร์ (2547) ได้สรุปถึงการมีส่วนร่วมที่แท้จริงของประชาชนในการพัฒนาโดยความร่วมมือของชุมชน ที่มองชุมชนเป็นศูนย์กลางหรือฐานเพื่อกำหนดทิศทาง แผนงาน แผนปฏิบัติการของตนเอง

โดยดำเนินการพร้อมกันทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมนั้น จึงทำให้กิจกรรมการ
ท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการพัฒนาแบบองค์รวมและเกี่ยวกับกลุ่มคนต่างๆ

การท่องเที่ยวทำให้ชุมชนหลุดออกจากฐานการผลิตเดิมในภาคการเกษตร สู่อุตสาหกรรมบริการ กำลัง
ซื้อที่สูงกว่าของนักท่องเที่ยวจึงสามารถกำหนด “สินค้า” และ “บริการ” โดยการเตรียมความพร้อมชุมชน ซึ่ง
ผู้ดำเนินการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนควรมีกระบวนการทำงาน (พจนานุกรม 2546 : 189-190)

2.6) อัตลักษณ์วิถีไทย

คำว่า “อัตลักษณ์” หมายถึง สมบัติเฉพาะตัว หากมองเพียงแค่รูปศัพท์ “อัตลักษณ์” จึงเหมาะจะ
นำมา ใช้หมายถึงลักษณะ เฉพาะตัวของสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากกว่า หรือลักษณะที่ของหลายๆ สิ่งมีร่วมกัน ซึ่ง เป็น
ความหมายแรกตามพจนานุกรม “อัตลักษณ์”ไว้ว่าคุณลักษณะเฉพาะตัวซึ่งเป็น ตัวบ่งชี้ลักษณะเฉพาะของตัว
บุคคล สังคม ชุมชน หรือประเทศนั้น เช่น เชื้อชาติ ภาษา วัฒนธรรมท้องถิ่น และศาสนา ฯลฯ ซึ่งมี
คุณลักษณะที่ไม่ทั่วไป หรือสากกับสังคมอื่นๆ (นุชนาฏ เชียงชัย 2558)

2.7) ความหมายของประสิทธิผล

ศุภชัย ยาวะประภาษ (2552 : 79) กล่าวว่าประสิทธิผล หมายถึงความสามารถในการ บรรลุ
วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของนโยบาย

ดิน ปรัชญพฤทธิ (2552 : 130) ได้ให้ความหมายของประสิทธิผลขององค์การว่าหมายถึง ระดับที่
คนงานสามารถปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายได้มากน้อยเพียงใด

ราชบัณฑิตยสถาน (2555 : 504) ได้ให้ความหมายของคำว่าประสิทธิผล หมายถึง ผลสำเร็จหรือผล
ที่เกิดขึ้น

สรุป การใช้ทรัพยากรในการดำเนินการใด ๆ ก็ตามโดยมีสิ่งมุ่งหวังถึงผลสำเร็จ และผลสำเร็จที่ได้มา
โดยการใช้ทรัพยากรน้อยที่สุดและการดำเนินการเป็นไปอย่างประหยัด ไม่ว่าจะเป็นระยะเวลา ทรัพยากร
แรงงาน รวมทั้งสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นผลสำเร็จและถูกต้อง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นการเชิงคุณภาพโดยเป็นการศึกษาที่มุ่งประเด็นเกี่ยวกับประสิทธิผลการ
ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร ในการวิเคราะห์
สถานการณ์ด้านสภาพแวดล้อมภายนอกทางด้านเศรษฐกิจ เทคโนโลยี สังคม สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม การเมือง
และทรัพยากรทางธรรมชาติ ซึ่งเชื่อมโยงกับเอกสารทางราชการในเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จากบทความ
รายงาน และงานวิจัยต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง โดยผู้วิจัยใช้กระบวนการดำเนินการ
ประกอบด้วยกระบวนการศึกษาจากการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) และวิเคราะห์ข้อมูลจาก
เอกสาร (Documentary Research) โดยมีผู้ให้ข้อมูลหลักสำคัญที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

กลุ่มที่ 1 หน่วยงานภาครัฐ ประกอบด้วย สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การท่องเที่ยวและกีฬา ผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้ประสานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

กลุ่มที่ 2 หน่วยงานภาคเอกชน ประกอบด้วย สภาวัฒนธรรมจังหวัด บริษัทนำเที่ยวเชิงนิเวศ สถานประกอบการที่ให้บริการกิจกรรมการท่องเที่ยว และผู้ประกอบการโรงแรมและที่พัก

กลุ่มที่ 3 ผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วย ผู้แทนจาก ผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญด้านการจัดทำยุทธศาสตร์ และการจัดการการท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร และ

กลุ่มที่ 4 ภาคประชาชน ได้แก่ นักท่องเที่ยว และประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เกิดการท่องเที่ยวโดยรวมมีจำนวน 22 คน

เครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ตัวผู้ศึกษาเอง ที่จะต้องเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ตีความ โดยปราศจากอคติ (bias) โดยเฉพาะในงานภาคสนามที่เลือกใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญจากกลุ่มเป้าหมายที่กำหนด การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการจัดเตรียมฐานข้อมูลเพื่อให้สามารถนำไปใช้วิเคราะห์ให้ง่ายขึ้น ด้วยการจัดทำกลุ่มข้อมูล เช่น การจำแนกหมวดหมู่ของข้อมูลให้เป็นระบบ มีการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ฯลฯ เพื่อความเชื่อมั่นของข้อมูลที่ได้รับนำไปสู่การนำเสนอผลการวิจัยต่อไป

4. ผลการวิจัย

1. สภาพการณ์ด้านการท่องเที่ยวและความต้องการด้านการท่องเที่ยว ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า กรุงเทพมหานครเป็นเมืองแหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ มีขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในระดับโลก สามารถสร้างรายได้และกระจายรายได้โดยคำนึงถึงความเป็นธรรมสมดุลและยั่งยืนการส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานคร “มุ่งสู่มหานครท่องเที่ยวที่ดีที่สุด” เพื่อเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลกโดยมียุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อน 5 ด้าน ประกอบด้วย การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์และยั่งยืนการพัฒนาและส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพกลไกบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเครือข่าย การพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ทางด้านการท่องเที่ยว และการพัฒนาคุณภาพบริการด้านการท่องเที่ยวการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปตามทิศทางที่สร้างสรรค์ สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคมวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครและศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทุกสำนักงานเขตรวมถึงเป็นแหล่งกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาได้อย่างเป็นธรรมเพื่อคนทุกกลุ่มที่ดำรงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมเคารพวิถีชีวิตพื้นถิ่นและพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

2. แนวทางการบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า โดยส่งเสริมการเชื่อมโยง

กับการท่องเที่ยวชุมชนและการปรับตัวของชุมชนในเขตพื้นที่เป็นฐานในการสร้างอัตลักษณ์และภาพลักษณ์ท้องถิ่นไทย โดยมีจำนวนของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น และเป็นการสร้างรายได้ให้คนในชุมชนอย่างทั่วถึง มีสินค้าทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติวัฒนธรรม นันทนาการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ พร้อมทั้งดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวควบคู่กับการพัฒนาชุมชนและการปกครองได้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์อย่างยั่งยืน สร้างระบบบริหารจัดการการวิจัยการท่องเที่ยว กำหนดนโยบายในการตอบสนองความต้องการเร่งด่วนของพื้นที่และสร้างข้อมูลพื้นฐานเพื่อกำหนดนโยบายในการพัฒนาการท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานครต่อไป

3. ข้อเสนอแนะและรองรับการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า ในภาพรวมมีความพึงพอใจที่อยู่ในระดับดี และประชาชนมีทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวโดยเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้รับความรู้และการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อวิทยุ โทรทัศน์ รวมถึงป้ายบอกทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร การท่องเที่ยวมีส่วนทำให้คนในชุมชนมีรายได้จากกิจกรรมการท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น และการท่องเที่ยวมีส่วนทำให้คนในชุมชนมีงานทำภายในชุมชนเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งการท่องเที่ยวมีส่วนทำให้เกิดธุรกิจขนาดเล็กภายในชุมชนเพิ่มมากขึ้น

5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยสรุปว่า มีนโยบาย/วิสัยทัศน์ของกรุงเทพมหานครในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในระดับโลก การส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานคร โดยมีวิสัยทัศน์ คือ “มุ่งสู่มหานครท่องเที่ยวที่ดีที่สุด” เพื่อเป็นจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยวทั่วโลกโดยมียุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อน 5 ด้าน ประกอบด้วย การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์และยั่งยืนการพัฒนาและส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพกลไกบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเครือข่าย การพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ทางด้านการท่องเที่ยว และการพัฒนาคุณภาพบริการด้านการท่องเที่ยวการพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปตามทิศทางที่สร้างสรรค์ สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบันสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครและศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวทุกสำนักงานเขตรวมถึงเป็นแหล่งกระจายรายได้สู่ท้องถิ่นที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาได้อย่างเป็นธรรมเพื่อคนทุกกลุ่มที่ดำรงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมเคารพวิถีชีวิตพื้นถิ่นและพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครที่มีการพัฒนาอย่างยั่งยืน

2. เพื่อวิเคราะห์แนวทางการบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยสรุปว่า ส่งเสริมการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวชุมชนและการปรับตัวของชุมชนในเขตพื้นที่เป็นฐานในการสร้างอัตลักษณ์และภาพลักษณ์ท้องถิ่นไทย โดยมีจำนวนของนักท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น และเป็นการสร้างรายได้ให้คนใน

ชุมชนอย่างทั่วถึง เปิดให้บริการของสนามบิสิเนสวอร์เรน การมีสินค้าทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติวัฒนธรรม นันทนาการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ และมีรายได้จากการท่องเที่ยวขยายตัวสอดคล้องกับจำนวนนักท่องเที่ยว แต่แรงตัวขึ้นในระดับที่สูงขึ้น พร้อมทั้งชาวกรุงเทพมหานครยังมีจิตสำนึกในการดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวมีแหล่งงบประมาณที่สามารถขอรับการสนับสนุนได้จากงบประมาณกลางของกรุงเทพมหานครและงบอุดหนุนจากรัฐบาลพร้อมทั้งดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวควบคู่กับการพัฒนาชุมชนและการปกครองได้ มีอัยการไม่ตรีของชาวกรุงเทพมหานคร

3. เพื่อนำเสนอและรับรองการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยสรุปว่า ในภาพรวมมีความพึงพอใจที่อยู่ในระดับดี โดยประชาชนในกรุงเทพมหานครมีทัศนคติที่ดีต่อนักท่องเที่ยว อีกทั้งกิจกรรมในเทศกาลต่างๆ ที่จัดขึ้นในกรุงเทพมหานครมีความกลมกลืนกับวิถีชีวิตของคนกรุงเทพมหานคร ที่จัดขึ้นในกรุงเทพมหานครไม่ขัดต่อวัฒนธรรมศีลธรรม ประเพณีไทย มีการวางแผนการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว โดยสามารถสรุปข้อเสนอแนะเพิ่มเติมดังนี้

1) ควรมีการพัฒนาเชิงพื้นที่ การพัฒนาการอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว การพัฒนาความปลอดภัยด้านการท่องเที่ยว และการพัฒนาระบบโลจิสติกส์เพื่อการท่องเที่ยว

2) ในการทำงานผ่านกลไกการขับเคลื่อนต้องมีการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวและยกระดับผู้ประกอบการเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับการพัฒนาระบบข้อมูลและสารสนเทศเพื่อการท่องเที่ยว โดยต้องปรับปรุงกฎหมายและกลไกการบังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง

3) ควรสนับสนุนความหลากหลายทางด้านภูมิสังคมและวัฒนธรรมเพิ่มมูลค่าและคุณค่าของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย ที่มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในอนาคตของกรุงเทพมหานครต่อไป

5.2 การอภิปรายผล

1. การส่งเสริมและพัฒนากการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครโดยมีวิสัยทัศน์ คือ “มุ่งสู่มหานครท่องเที่ยวที่ดีที่สุด” การอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์และยั่งยืนการพัฒนาและส่งเสริมการเพิ่มประสิทธิภาพกลไกบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงเครือข่าย การพัฒนาศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ทางการท่องเที่ยว และการพัฒนาคุณภาพบริการด้านการท่องเที่ยวการพัฒนาการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ศิริลักษณ์ ตันตยกุล (2557) ที่ศึกษาวิจัยเรื่อง การนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ส่วนความสำเร็จด้านเศรษฐกิจจะเน้นที่ การดึงดูดนักท่องเที่ยวและการสร้างรายได้จากการเป็นเมืองมรดกโลก นอกจากนั้น การสามารถรักษาความเป็นแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไว้ได้ มาตรฐาน มีคุณภาพมีความสะดวกและราคาที่เหมาะสมเป็นธรรม โดยรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวโดยเคารพในเอกลักษณ์ วิถีชีวิต วัฒนธรรมและภูมิปัญญาพื้นถิ่น วัฒนธรรม และส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนไว้ในกระบวนการพัฒนาการท่องเที่ยว

2. การขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร โดยได้กำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แผนงานตัวชี้วัดและโครงการเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวของ กรุงเทพมหานครการอนุรักษ์ขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมของท้องถิ่น การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับ ประวัติของแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนอบรมเรื่องหน้าที่ของคนในชุมชน เช่นการเป็นเจ้าบ้านที่ดี การต้อนรับ นักท่องเที่ยวการอำนวยความสะดวกและรักษาความปลอดภัย มีเป้าหมายการอนุรักษ์และพัฒนาทรัพยากร การท่องเที่ยวอย่างสร้างสรรค์และยั่งยืน

3. แนวทางการบูรณาการระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการ ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า โดยส่งเสริมการ เชื่อมโยงการท่องเที่ยวชุมชนและการปรับตัวของชุมชนในเขตพื้นที่เป็นฐานในการสร้างอัตลักษณ์และ ภาพลักษณ์ท้องถิ่นไทย มีสินค้าทางการท่องเที่ยวที่หลากหลาย เช่น แหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติวัฒนธรรม นันทนาการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ ของภาครัฐส่วนอื่นภาคเอกชนและชุมชน กรุงเทพมหานครซึ่งสอดคล้อง กับ งานของภาวิดา รังษี (2550) ที่ศึกษาเรื่อง ความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐ เอกชนและชุมชน ในการจัด กิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษาบ้านแม่กำปองกิ่งอำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่ โดยจะต้องให้ ทุกองค์กรที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการการท่องเที่ยว ทั้งในระดับชาติ ระดับจังหวัด และระดับพื้นที่ และส่วน ที่สำคัญที่สุดการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศคือ ประชาชนในชุมชนพื้นที่ที่จะเกิด การบูรณาการและสำเร็จตามเป้าหมายได้แท้จริงต่อไป

5.3 ข้อเสนอแนะเพื่อนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้

1. ควรสร้างกลไกบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจสังคม วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน และเพิ่มศักยภาพให้แหล่งท่องเที่ยวทุกสำนักงานเขตรวมถึงเป็นแหล่ง กระจายรายได้สู่ท้องถิ่นที่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการกระจายผลประโยชน์จากการพัฒนาได้อย่างเป็นธรรม เพื่อคนทุกกลุ่มที่ดำรงเอกลักษณ์ทางศิลปวัฒนธรรมเคารพวิถีชีวิตพื้นถิ่นและพัฒนาสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

2. เพื่อให้สอดคล้องกับแผนบริหารราชการกรุงเทพมหานครแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ และ แผนอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้านการท่องเที่ยว การสังเคราะห์แผนยุทธศาสตร์และแผนพัฒนาอื่น ๆ รับฟัง ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องการท่องเที่ยวกรุงเทพมหานครและกำหนดวิสัยทัศน์ ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ แผนงาน ตัวชี้วัดให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือยกระดับอาชีพรายได้แก่ประชาชนและกระจายผลประโยชน์สู่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียอย่างทั่วถึง

3. ควรส่งเสริมพัฒนาศักยภาพบุคคลในชุมชนเพื่อการจัดการด้านการท่องเที่ยวเพื่อให้ ประชาชนสามารถจัดการท่องเที่ยวได้ด้วยตนเองการเป็นระบบมุ่งก่อให้เกิดประโยชน์เชิงพาณิชย์และสาธารณะ การพัฒนาเศรษฐกิจ กิจกรรม นวัตกรรมและมูลค่าเพิ่มด้านการท่องเที่ยว การเสริมสร้างโอกาสและแรงจูงใจ เพื่อพัฒนาการค้า การลงทุนด้านการท่องเที่ยว การพัฒนามาตรฐานสินค้าและบริการท่องเที่ยว

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ผู้ที่สนใจศึกษาต่อยอดจากการวิจัยในเรื่องนี้ โดยจัดกลุ่มตัวแปรใหม่ ๆ ที่มีผลต่อประสิทธิภาพการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวตามอัตลักษณ์วิถีไทยในเขตกรุงเทพมหานครพร้อมทั้งการจัดกลุ่มคำถามเพิ่มเติมที่สามารถนำมาวิเคราะห์เพื่อให้เกิดผลที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น
2. ผู้ที่สนใจศึกษาต่อยอดจากการวิจัยในเรื่องนี้ ควรศึกษาในด้านอื่น ๆ ที่ต่างไปจากการศึกษาในครั้งนี้เพื่อทราบข้อมูลที่น่าสนใจเพิ่มขึ้น มีการเพิ่มกลุ่มประชากรที่ใช้ในการสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมหลากหลายกว่าเดิม เพื่อให้ทราบข้อมูลรวมทั้งมุมมองต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมการท่องเที่ยว. (2560). แผนยุทธศาสตร์การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวของประเทศ พ.ศ. 2560-2564. กรุงเทพมหานคร: พีดับบลิว ปรีนติ้ง.
- ฉันทิช วรรณธอม. (2552). ความหมายและความสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. [ออนไลน์] ค้นเมื่อ 11 มกราคม 2560 จาก <https://tourismatbuu.wordpress.com>
- ติน ปรัชญพฤทธิ์. (2552). การพัฒนาองค์การสมัยใหม่. เอกสารประกอบการสอน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเจ้าพระยา.
- นิศา ชัชกุล. (2550). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นุชนาฏ เที่ยงชัย.(2558). การใช้อัตลักษณ์เพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต.บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). อุตสาหกรรมท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร: เพรส แอนด์ดีไซน์.
- พจนา สวนศรี. (2546). คู่มือการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน. กรุงเทพมหานคร : โครงการท่องเที่ยวเพื่อชีวิตและธรรมชาติ
- พรสวรรค์ มโนพัฒนะ. (2553). อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 8.) กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ไพรัตน์ เตชะรินทร์. (2547). แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน.กรุงเทพมหานคร : ศักดิ์โสภารการพิมพ์.
- ภาวิดา รังษี. (2550).ความร่วมมือระหว่างองค์กรภาครัฐ เอกชนและชุมชน ในการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษาบ้านแม่กำปองกิ่งอำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่.วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (การเมืองและการปกครอง) .มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). **พจนานุกรมศัพท์เศรษฐศาสตร์ : ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. (พิมพ์ครั้งที่ 2)
กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน.
- วรสุตา สุขารมณ. (2552). **ความร่วมมือระหว่างองค์การในการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย**. ดุษฎี
นิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต. สาขารัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิริลักษณ์ ตันตยกุล. (2557). **การนำนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยวของแหล่งมรดกโลกทางวัฒนธรรมไปปฏิบัติ**.
ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต. สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศุภชัย ยาวะประภา. (2552). **นโยบายสาธารณะไทย : กำเนิด พัฒนาการและสถานภาพของศาสตร์**
กรุงเทพมหานคร : จุฑทอง.
- สำนักยุทธศาสตร์และประเมินผล. (2556). **แผนบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2556-2560**.
กรุงเทพมหานคร: ศูนย์สารสนเทศกรุงเทพมหานคร.
- Agranoff, R., and McGuire, M. (2003). **Collaborative public management: New strategies for local governments**. Washington, D.C.: Georgetown University Press.
- Osborne, S.P. (2010). **The new public governance: Emerging perspectives on the theory and practice of public governance**. New York : Rout ledge.
- Vangen, S., and Huxham, G. (2010). **Managing to collaborate**. New York : Routledge.